

»Hetta landslið-
ið kann vísa á,
at tað eru onnur
menniskju
millum okkara,
sum hóast tarn
kunnu fáa av-
bjóðingar
og hava tað
stuttligt sam-
an. Og vit kunnu
eisini læra nóg
av teimum«

Eli saman
við syst-
kinum

Enn er tað tó ikki komið so langt, at nýggja landsliðið hevur spælt nakran dyst móti nøkrum øðrum.

Stórir týðningar

Tá landsliðið fer úr Føroyum í juli mánaði, fer Hendrik við sum hjálparleiðari hjá fót bóltliðinum. Hann fegnast um at Eli er sloppin við á liðið, og serliga um tær upplivingar sum standa honum í væntu.

- Tá eg bleiv spurður um at koma við segði eg ja, mest tí at Eli eisini var við nú. Eg haldi tað vera øgiliga stuttligt, at hann kann vera ein partur av hesum og sleppa at uppliva alt hetta.

Og tað er júst har, denturin liggur. At tað skal vera ein góð og mennandi uppliving fyri leikararnar, og ikki, at teir skulu hava eina sensatióin við sær heimaftur, sum vit ofta vænta av a-landsliðnum.

- Eg vænti, at teir fara at fáa eitt gott upplivilsi við at vera saman við øðrum. Hvussu úrslitini verða, hevur minni at siga, slær hann fast.

Men bara við tað, at vit hava eitt slíkt landslið, hava vit longu vunnið nóg. Bæði fyri leikararnar persónliga, men eisini sum samfelag, heldur Hendrik.

- Týðningurin av einum slíkum tiltaki kann síggjast frá tveimum sjónarhornum. Annað er ávirkanina, sum hetta hevur á sjálvar íðkararnar. Teir fáa eina rúgvu burturúr, við tað, at teir nú hava nakað at síggja fram til og sleppa at verða virknir og royna at náa einum máli.

- Hitt sjónarhornið er frá okkum, sum ikki íðka, og sum ikki eru við í hesum, sum so. Vit síggja nú, at her eru onnur enn bara vit, og her er annað, enn bara tað, sum vit halda vera perfekt. Hetta landsliðið kann vísa á, at tað eru onnur menniskju millum okkara, sum hóast tarn kunnu fáa avbjóðingar og hava tað stuttligt saman. Og vit kunnu eisini læra nóg av teimum. Tey lata upp hurðar fyri tingum, hugsanum og viðurskiftum, sum vit ikki hava sæð fyrr, sigur Hendrik.

Landsliðsleikara-klemm

Meðan Hendrik greiðir frá um týðningin av Serligu olympisku leikunum, og hvussu teir kunnu víðka sjónarringin hjá okkum øðrum,

kemur Eli heim. Hann hevur verið í handlinum og keypt sær okkurt søtt at njóta saman við einum teknifilmi, sum hann sleppur at gera hvønn fríggjadag.

Eli kemur glaður innar í stovuna, har vit sita við borðið og prátta. Hann kemur yvir til mín, sigur hey og kroystir meg inn at sær, áðrenn hann fer uppá loft at gera okkurt annað.

- Ein sovorðin, sum Eli, er nærur altíð glaður, og hann sær ikki stúranir, soleiðis um vit onnur síggja tær. Til dømis nú. Tað er onki, sum forðar honum í at geva tær eitt klemm, men tað høvdu hini børnini ikki gjørt. Eli sær lívið á ein einfaldan hátt og hann livur í núinum, sigur Hendrik Olsen.

Og tað er nakað, vit øll helst kunnu læra nakað av.

- Lívið er ikki bara soleiðis, sum vit uppliva tað, og vit læra nóg av honum. Eigur man eitt barn, sum ber brek, líkamikið hvat brekið hjá barninum er, so sær man lívið frá einum øðrum sjónarhorni. Spurningurin er bara, hvussu man tekur ímóti tí, sum man lærir, og hvat man ger við tað. Men tað ber væl til at fáa okkurt gott burturúr tí, slær Hendrik fast.

Mari greiðir frá, at Eli hevur nóg áhugamál, og at honum serliga dárar væl at eygleiða systkin síni. Hann spyr altíð eftir teimum, tá hann kemur inn um dyrnar. Sita tey til dømis og gera skúlatíng, dárar honum væl at seta seg at skriva eisini.

- Annars dárar honum væl at hyggja at einum góðum filmi á i-paddinum, spæla PlayStation, serliga FIFA ella NintendoWii. Men hann er eisini sosialur, og honum dárar væl at sparka á vøllinum, ella at vera saman við vinfólki og familju, sigur Mari.

Mari og Hendrik eru fegin um, at nóg tilboð eru til fólk, sum bera brek. Í kommununi hevur kvøldskúlaskipanin til dømis fleiri tilboð.

Men í lýtuni er tað serliga fót bóltur, sum hevur stóra áhugan hjá landsliðsleikaranum, Eli.

-Tað, sum Eli dárar serliga væl, er at spæla fót bólt. Tað er, sum hjá okkum øllum, at tað, sum er stuttligt, eisini er tað, sum motiverar okkum.